

KATEE ROBERT

Mijn beste vriend

Out of uniform 3

AMSTERDAM · ANTWERPEN

Content warning

Let op, in dit boek komen onderwerpen voor die sommige lezers kunnen triggeren. Onderwerpen die aan bod komen zijn kanker, alcoholverslaving, overleden ouders en ongewenste kinderloosheid.

*Voor mijn baby's. Ja, jullie zullen altijd mijn baby's zijn, zelfs als
jullie vijfenveertig zijn. Ik hou zoveel van jullie!*

1

Drew Flannery was zo verdomde laat. Hij had veertig minuten geleden al bij Chilly's moeten zijn voor een afspraak met Avery, zijn beste vriendin. Ze had iets gezegd over spannend nieuws en nu verpestte hij haar ongetwijfeld goed geplande verrassing.

Hij dook zijn politieauto in en vloekte. Het hele ding stonk naar drank en muffe sigarettenrook, een onnodige herinnering aan de reden waarom hij te laat was. De dronkaard van de stad, Rusty, had besloten dat vandaag de perfecte dag was om door te slaan en stampeit te schoppen bij de slijterij. Hij had vier sixpacks bier verbrijzeld voordat Drew hem daar weg wist te krijgen, en iedereen wist dat Rusty niet zou gaan betalen voor de schade.

Daarom had Drew zich verplicht gevoeld om meneer Christianson twee briefjes van twintig toe te schuiven om het goed te maken.

Hij startte de auto en reed de parkeerplaats van het politiebureau af. Hoe vervelend hij het ook vond om met Rusty om te gaan, vandaag was hij nog minder tolerant dan normaal. Dit was niet de eerste keer dat hij meneer Christianson geld gaf bij wijze van schadevergoeding. De eerste keer dat hij het had gedaan, was hij pas vijftien. Hij had het geld willen uitgeven aan eten voor zijn broertje Ryan, maar hij had zich zo schuldig en opgelaten gevoeld toen zijn vader een wodka-display had omgestoten dat hij het had weggegeven.

Fuck, daar had hij al jaren niet aan gedacht.

Drew racete naar huis terwijl hij meer dan één verkeersovertreding beging, maar hij kon niet anders. Na deze dag had hij drank nodig, en drinken was niet iets wat hij kon doen in zijn uniform of zijn patrouillewagen. Het zou nog later worden, maar... Shit.

Avery zou het begrijpen. Dat hoopte hij tenminste.

Dertig minuten later draaide hij de parkeerplaats voor Chilly's op. Gezien de manier waarop hij het einde van zijn dienst had doorgebracht, zag het café er niet zo gastvrij uit als gewoonlijk. Hij had Rusty hier al te vaak opgehaald, nadat hij was gebeld door iemand van het personeel die geen zin had in een zich misdragende dronkenlap. Als Avery niet binnen was, was hij nu gelijk omgedraaid en naar huis gegaan.

Shit, wie hield hij voor de gek? Hij zou naar háár huis zijn gegaan.

Niets hielp beter om met dit soort shit om te gaan dan een paar uur doorbrengen met Avery. Ze gaf hem een biertje, maakte een grapje, en maakte zijn dag altijd beter – iets wat ze al bijna twintig jaar deed. Hoewel ze toen met de lastige kanten van het leven omgingen door samen weg te sluipen en kattenkwaad uit te halen.

Hij wreef met één hand over zijn gezicht. Hij moest deze stemming van zich afschudden. Toen ze elkaar eerder hadden gesproken, klonk ze nogal vreemd. Wat het 'spannende' nieuws ook was, het was duidelijk belangrijk als ze weigerde het aan de telefoon te vertellen. Het laatste wat ze nodig had, was dat hij binnenkwam als een tikkende tijdbom, helemaal opgefokt.

Die gedachte bracht hem ertoe uit de auto te stappen en naar de verbleekte blauwe deur te gaan. Binnen was het schemerig en rook het vaag naar vette borrelhappen en een combinatie van eikenhout en bier, iets wat hij altijd aan Chilly's verbond. De zachte countrymuziek betekende dat Gena dienst had. Zij hield van Garth Brooks.

Hij liep de hoek om en zag haar. Hoewel hij zag dat zijn broer en schoonzus – en zijn kersverse nichtje – ook aan tafel zaten, had hij alleen ogen voor zijn beste vriendin. Zo ging het altijd: hij nam haar drie volle seconden in zich op, van de zorgeloze, sierlijke manier waarop ze zich gedroeg tot het lange, donkere haar waar hij plagend aan kon trekken als hij de kans kreeg.

En dat was precies het moment waarop de realiteit hem in het gezicht sloeg en hem eraan herinnerde dat dit Avery was, zijn bes-

tie. De enige vrouw op deze planeet aan wie hij niet op die manier mocht denken.

Zelfs met dat in gedachten maakte alleen al haar aanwezigheid in dezelfde ruimte iets los in zijn borstkas. Hij stapte naar voren, vergat zijn dag al bijna, maar hij bevroor toen Avery zich omdraaide om iets tegen Bri te zeggen en hij de uitdrukking op haar gezicht zag.

Ze zag er... nerveus uit. Bijna bang.

Het feelgoodmoment verdween in een rookwolk. Ze had hem nodig gehad en hij was bezig met een dronkaard.

Het verhaal van zijn verdomde leven.

Rationeel wist hij dat hij een paar minuten nodig had om zijn gedachten te ordenen, maar hij baande zich toch een weg door de tafels heen naar waar zij zaten. 'Hé.'

Avery leek zelfs nog nerveuzer toen ze hem zag. Wat voor nieuws had ze in godsnaam?

Ze toverde een glimlach tevoorschijn die in niets leek op haar normale heldere grijns. 'Hé.'

'Je bent laat.'

Drew wendde zich tot zijn broer, dankbaar voor de onderbreking van de vreemde vibe tussen hem en Avery. 'Ik werd vlak voor het eind van mijn dienst gebeld.'

Ryan trok zijn wenkbrauwen op. Zijn donkere haar en blauwe ogen leken opvallend veel op die van Drew. 'Weer een katje uit een boom gered?'

'Het is geen donderdag.' Zelfs de voortdurende grap over het avontuurlijke katje van de kleine zesjarige Kristen was niet genoeg om de herinnering aan zijn dag los te laten. Hij plofte in de stoel naast Avery en stak zijn hand op om Gena's aandacht te trekken. Hij had verdomme een biertje nodig. Toen ze had gebaard dat ze hem had gezien, richtte hij zich weer tot Avery. 'Nou, vertel me wat er aan de hand is.'

Ze haalde diep adem. 'Ik krijg een baby.'

Avery Yeung flapte er normaal nooit dingen uit die ze daarna terug wilde nemen, maar door de geschokte stilte wilde ze dat voor het eerst wel. Zelfs baby Lily, de nieuwste aanwinst van de groep, stopte met haar schattige gebrabbel.

Ze keek iedereen aan en haar vastberadenheid dreigde af te brokkelen. Maar ze wuifde die gevoelens weg. Er was geen weg terug nu ze haar keuze had gemaakt. Het was geen gemakkelijke keuze, en ze was niet van plan terug te krabbelen.

Maar het zou wel fijn zijn als iemand iets zou zeggen.

Ze kon Drews blik bijna voelen branden, maar ze weigerde haar beste vriend aan te kijken. Gezien zijn norse entree een minuut geleden had ze wel verwacht dat zijn reactie niet zo blij zou zijn. Maar het was haar beslissing, verdomme, en ze was het wachten op 'ooit' beu. Zeker omdat elk jaar haar dichter bij achtentwintig bracht.

Die verjaardag was als het zwaard van Damocles dat boven haar familie hing. Haar moeder was achtentwintig toen bij haar de kanker werd geconstateerd die haar uiteindelijk het leven kostte. Haar zus, Alexis, was achtentwintig toen ze dezelfde diagnose kreeg. Er was maar één optie voor haar zus: een volledige hysterectomie en een aantal verwoestende bestralingen. Nu ze wisten dat Avery dezelfde genetische eigenschappen had, bestond de kans dat haar hetzelfde traject wachtte. De statistieken waren niet in haar voordeel.

Als ze zelf een kind wilde, was het nu of nooit.

Haar vriendin Bri zei uiteindelijk: 'Zei je nou net dat je een baby krijgt?'

'Ja. Ik wil nog niet in details treden, maar ik wilde dat jullie drieën het als eersten wisten.' Ze had gewild dat haar zus er ook bij was geweest, maar Alexis verdiende het om dit een-op-een te horen.

Drews broer, Ryan, schudde zijn hoofd alsof hij daarmee de schok weg kon jagen. 'Ik denk dat felicitaties op hun plaats zijn. Of loop ik een paar stappen vooruit?'

'Een paar maar.' Ze had het screeningsproces in de vruchtbaar-

heidskliniek al doorlopen en de donor uitgekozen, maar ze moest nog verschillende hordes nemen voordat ze zwanger zou zijn.

Ivf. Zo'n koude naam voor de vervulling van de droom die ze als kind al had. Oké, in haar droom was ze niet alleenstaand, maar ze had geen keus. Niet met de klok in haar hoofd die tikte en tikte, op een echt verknijpte soundtrack die haar nooit liet vergeten hoe weinig tijd ze nog had.

'Felicitaties?' Drew haalde een hand door zijn donkere, krullende haar. 'Waarom feliciteren we haar in godsnaam? Je bent gek als je dit doet, Avery. Echt hoor.'

Daar was het. Het bezwaar waarvan ze wist dat hij het niet lang zou kunnen tegenhouden. Van de twee Flannery-broers had Drew de rol van beschermer op zich genomen. Ze wist niet hoeveel jongens hij op de middelbare school had weggejaagd voordat ze dreigde hem in elkaar te timmeren als hij niet ophield zich ermee te bemoeien. Ze was er vrij zeker van dat hij niet gestopt was. Of het lag aan haar dat mannen de gewoonte hadden te verdwijnen na de eerste paar afspraakjes.

Avery nam een slok bier en draaide in haar stoel naar hem toe terwijl ze moed verzamelde. Ze wilde echt zijn goedkeuring – daar had ze zelfs stiekem een beetje op gerekend – maar ze ging haar koers niet wijzigen omdat hij een ouwe mopperkont was. 'Dan is het maar goed dat ik niet om je toestemming vraag, hè?'

Zijn gezicht vertrok van woede, en een klein deel van haar genoot van de barst in zijn knappejongensfaçade.

'Heb je hier wel over nagedacht? Of spring je gewoon in het diepe en hoop je er het beste van?'

Natuurlijk had ze erover nagedacht. De afgelopen twee jaar had ze zich over deze keuze gebogen in de hoop dat er iemand in haar leven zou komen zodat ze het niet alleen hoefde te doen. Maar ze was single – ontzettend, deprimerend single –, afgezien van een paar dates waar ze niet over wilde praten. Drew wist dat. Hij was degene met wie ze de meeste weekenden doorbracht.

'Je weet waarom ik dit doe.'

Op dat moment veranderde zijn uitdrukking en verdween een

deel van de woede. ‘Ja, dat is zo. Maar vind je niet dat dit een grote stap is?’

‘Bedoel je dat het krijgen van een baby geen beslissing is die je lichtvaardig neemt?’ Ze drukte haar hand op haar borst en keek theatraal. ‘Dat verandert alles.’

‘Bijdehandje.’

Ryan schraapte zijn keel en bracht hun aandacht terug naar de andere kant van de tafel. Hij gaf Bri een duwtje, en ze lichtte bijna op van het lichamelijke contact. Avery grijnsde even in de wetenschap dat zij er grotendeels de reden van was dat Bri en Ryan samen waren. Ze had het gevoel gehad dat haar vriendin en Drews broer het goed zouden kunnen vinden met elkaar, maar zelfs zij had niet verwacht dat ze binnen een jaar zouden trouwen en een baby zouden krijgen.

Eerlijk gezegd waren alle goede dingen die hun waren overkomen deels de reden waarom ze had besloten deze stap te zetten. Misschien was het egoïstisch om zo graag een baby te willen, maar toen ze Lily vasthield, voelde dat zo verschrikkelijk goed, alsof er vanbinnen een puzzelstukje op zijn plaats viel. Ze kon deze kans niet laten lopen omdat ze geen vaste relatie had... Zelfs geen scharrel.

Bri wisselde een blik met Ryan en draaide een lok van haar lange, donkere haar om een vinger. ‘We zijn echt blij voor je. We zijn er altijd als je ons nodig hebt.’

‘Ja, zoals voor ijslolly’s en pudding.’ Ryan grijnsde. ‘Bri heeft daar echt ziek veel van gegeten tijdens haar eerste trimester.’

‘Ik ga duimen dat ik niet maanden platlig met ochtendmisselijkheid, zoals zij.’ Avery lachte en dronk haar biertje op. ‘Maar echt, ik ben erg opgelucht dat jullie niet flauwvallen van de schrik en tegen me schreeuwen dat dit een grote vergissing is. Drew uitgezonderd natuurlijk.’

Hij gromde, hoewel de toon zo laag was dat ze vermoedde dat niemand anders het gehoord had. ‘Dat is niet omdat ik de enige ben die voor rede vatbaar is, maar omdat ik een klootzak ben.’

‘Ja, inderdaad,’ zeiden ze alle drie in koor.

Drew bestelde nog een rondje onder het mom dat ze dit moesten vieren, maar de waarheid was dat hij gewoon echt drank nodig had. Avery wilde zwanger worden? Hij kon het niet bevatten. Ja, ze had het de laatste jaren steeds vaker over kinderen, maar hij had altijd gedacht dat ze hetzelfde voelde als hij over kinderen – iets wat op papier veel beter was dan in werkelijkheid.

Blijkbaar niet.

Hij was duidelijk even afgehaakt, want ineens keek Ryan hem slinks aan en vroeg: ‘Zo, Avery, wie is de gelukkige met wie je het wijpje gaat maken?’

Een wijpje maken? Wat the fuck was er mis met zijn broer? Drew klemde zijn kiezen op elkaar en zocht haastig oogcontact met iemand van de bediening. Shots. Hij had nu meerdere shotjes tequila of whisky of wat dan ook nodig.

Bri’s blauwe ogen werden groot achter haar bril. ‘Ga je het echt zo doen? Met iemand die we kennen?’

Hij kon niet zeggen waarom, maar de gedachte dat Avery een baby had met een of andere lul uit de stad maakte Drew helemaal gek. Hij wist als geen ander wat voor dubieuze shit de meeste mensen in Wellingford voor anderen verborgen probeerden te houden. De meesten waren niet gek of gevaarlijk, maar dat betekende niet dat hij wilde dat Avery zich met een van hen zou voortplanten. ‘Dat kun je niet doen.’

Avery fronste, met een lichte uitdaging in haar zwarte ogen. ‘Wie zegt dat?’

‘Ja, Drew, wie zegt dat?’ Ryan legde zijn arm over de rugleuning en schonk hem een treiterende grijns. ‘Een kind maken is een serieuze en diepgaande ervaring.’

De klootzak. Hij probeerde Drew gewoon pissig te maken. ‘Precies mijn punt.’

Bri snoof. ‘Wat daarna komt, is minder magisch.’ Lily gorgelde een smoezelig geluidje.

‘Hebbes.’ Zijn broer tilde de baby uit haar autostoeltje, gooide

een handdoek over zijn schouder en begon op haar rug te kloppen. ‘Ze is al dagen een beetje winderig. Het maakt ons allemaal ongelukkig.’

‘Niet echt de thuiskomst die je wilde.’ Bri haalde een grote luiertas tevoorschijn en rommelde erin.

‘Schat, elke thuiskomst waar jij bij betrokken bent, is precies wat ik wilde.’

Zijn broertje keek met zoveel liefde naar zijn vrouw dat Drew er bijna pijn van kreeg – ook al was dit precies wat hij wilde toen hij en Avery de blind date voor hen hadden geregeld.

Hij draaide zich weer om naar Avery. Ze was hetzelfde gekleed als altijd, met haar gebleekte spijkerbroek en witte T-shirt, met haar steile zwarte haar in een paardenstaart. Hij kende een handvol jongens die hun linkerhand zouden geven voor een kans om met haar uit te gaan. Hij had haar zien opgroeien van een slungel die hij plaagde tot een intens lekker wijf, dus hij snapte waarom ze dat wilden. Maar ze hadden het hier niet over een eenmalig afspraakje. Ze hadden het over een verbintenis voor de rest van haar leven. ‘Avery, je kunt dit niet doen.’

‘Dat blijf je zeggen, en ik hoor geen enkele legitieme reden waarom ik dat niet zou kunnen. Dus zeg wat je moet zeggen, Flannery, of hou je waffel.’

‘Nou...’ Shit. Wat kon hij verdomme zeggen? Dat de gedachte aan haar met een andere man hem witheet maakte? Hij ving Gena’s blik en stak vier vingers op. De bardame knikte, haar blonde haar wapperde rond haar gezicht, en ze verdween achter de bar. Tegen de tijd dat Drew zich weer op de tafel richtte, begon Ryan weer te praten.

‘Serieus, als je niet iemand uit de buurt wilt... ik heb nog steeds contact met Jacks, ook al is hij nu een gewone burger. De laatste keer dat hij hier was, had hij het alleen maar over hoezeer hij onder de indruk was van je virtuele racevaardigheden.’

Avery lachte weer. ‘Nu weet ik dat je overdrijft. Hij versloeg me genadeloos met Mario Kart.’

Bij de gedachte aan Luke Jackson, de blonde jongen die de laatste

keer dat hij verlof had hier bij Ryan was geweest, gromde Drew bijna weer. Die gast was een en al charme en glimlach en had Avery het grootste deel van het feest bij Chilly's aan de praat gehouden. Het feit dat Jacks knie was opgeblazen en vervangen door een implantaat, deed daar niets aan af, al was het zo ernstig dat hij niet meer bij de luchtmobiele brigade kon werken. Avery had een paar dagen later een opmerking gemaakt over zijn indrukwekkende mannendecolleté – echt, wie gebruikte het woord 'mannendecolleté' – wat Drews haat alleen maar deed toenemen. Had ze zijn borstkas van dichtbij gezien? Ze had niet gezegd dat ze elkaar weer hadden gezien, laat staan dat ze gingen gamen. Daardoor vroeg hij zich af wat ze nog meer niet had verteld...

Shit, daar wilde hij niet aan denken.

'Dat zijn fantastische genen.' Er kwam iets in haar toon, iets bijna dromerigs. 'Hij zou een schattige baby met me maken.'

Hij kon dit niet. Hij kon hier niet zitten en luisteren naar hoe ze zaten te praten over mannen, alsof ze fokdieren waren. Vooral niet als het over die ene gast ging. Kon Avery niet zien dat de man issues had ter grootte van Texas? Hij zou haar nooit helpen met dit babygedoe. Ze zou geluk hebben als ze nog iets van hem zou horen na dit hele proces. Proces. Wat een nette manier om over seks te praten. 'Jezus.'

'Jeetje, Drew, ik maakte maar een grapje.' Ze keek hem aan. 'Je weet dat ik niet naar bed ga met een testosteronbom van de luchtmobiele brigade, hoe aantrekkelijk hij ook is. Kun je je het drama voorstellen dat daarmee gepaard zou gaan?'

De grijns van zijn broer was voor Drew. 'Maar hij heeft wel recht op een goede zorgverzekering via zijn werk.'

Drew keek naar Gena toen ze nog vier biertjes op tafel schoof. 'Whisky. Puur.'

'Komt eraan.'

Hij draaide zich weer om naar zijn vrienden en zag dat ze hem allemaal aanstaarden. 'Wat?' Zelfs terwijl hij het vroeg, wist hij precies wat hun probleem was. Gezien de geweldige Flannery-geschiedenis bleven hij en Ryan liever weg van de moeilijke onder-

werpen. Ze bekeken het maar. Hij moest iets doen om dit gesprek te kunnen doorstaan zonder gek te worden.

Ryan pakte een biertje en gaf het aan Avery. ‘Nou, ik ben echt blij voor je. Je bent zo gek als een deur, maar je wordt een goede moeder.’

Natuurlijk steunden Bri en Ryan haar. Ze hadden een baby en zaten op een romantische wolk. Ze dachten niet aan het feit dat Avery dit zou doen als alleenstaande moeder. Die shit veranderde alles, maakte zelfs de kleinste beproevingen honderd keer moeilijker.

Avery lachte. ‘Wow, Ryan. Dank je.’

Maar zijn broer had gelijk. Drews nieuwe nichtje maakte hem misschien bang omdat ze zo klein en breekbaar was, maar Avery kon altijd al goed omgaan met kinderen. En ze had haar zaken behoorlijk op orde – een eigen winkel die alleen tijdens kantooruren open was, een gezellig huisje in een nette buurt, een hecht netwerk van vrienden. Ze was financieel stabiel, maar als het kind van zijn broer hem iets had geleerd, was het dat baby’s loeiduur waren. Ze hadden zo bizar veel spullen nodig. Een random gast als spermadonor zou daar niet bij helpen, en hij betwijfelde of ze het zelfs maar zou vragen.

En wat als het kind ziek werd? Ziekenhuisrekeningen liepen hard op. Ging de vader bijspringen of helpen? Drew dacht het niet. Hij zou er voor Avery zijn, financieel en anderszins, terwijl ze het kind van een andere kerel opvoedde.

Als hij voor alle lasten zou opdraaien, kon hij net zo goed ook de lusten erbij nemen. En dat waren verdomd grote lusten. Hij bekeek Avery vanuit zijn ooghoek. Ze mocht dan verboden terrein zijn, maar dat had hem er nooit van weerhouden zo over haar te denken.

Drew nam nog een slok van zijn bier en liet het idee los. Dat was te bizar, zelfs voor hem. Hij kon niet vrijwillig Avery’s spermadonor worden.

Of... kon hij dat wel?

Het gesprek aan tafel trok zijn aandacht. ‘En bedenk dat ik je

baby en Lily kan voorlezen, en dat ze samen met mij naar de bibliotheek kunnen en misschien wel opgroeien tot beste vrienden. Het zal zo geweldig zijn om die twee de boeken te zien ontdekken waar ze van houden.’ Bri klapte in haar handen van vreugde. ‘Dit wordt perfect.’

‘Je beseft toch dat dat jaren duurt? Het duurt überhaupt nog negen maanden voordat de baby er is.’ Avery wees met een duim in de richting van haar vriendin en wierp Ryan een veelbetekenende blik toe. ‘Klinkt alsof ze er nog eentje wil, vriend. Je kunt er maar beter mee beginnen.’

Zijn broer kreeg een geschrokken blik in zijn ogen, zijn kalmtte verdween voor het eerst sinds Avery haar nieuws had verteld. ‘Lily slaapt niet eens de hele nacht door. Zullen we alles even stap voor stap doen?’

Ze lachten alle drie, maar Drew kon zich er niet toe zetten mee te doen. Dat duo vond dit geweldig, en Avery had haar blik gericht op haar einddoel. Geen van hen dacht aan hoe haar leven eruit zou zien als die baby er zou zijn. Hij was de enige die zo ver vooruitkeek.

En wat hij zag, beviel hem niet.

De waarheid nestelde zich in zijn borst, waardoor hij zich tegelijkertijd lichter en zwaarder voelde. Als hij niet ingreep, zou een of andere klootzak haar in de ellende achterlaten. Ze had iemand nodig die er voor haar zou zijn. Iemand die ze kon bellen als ze er financieel slecht voor stond, of als ze wat stoom moest afblazen, of zelfs als ze eens goed moest huilen. Hij kon zich de laatste keer niet herinneren dat hij tranen in haar ogen had gezien.

Nee, dat was niet waar. Hij wist de exacte dag en tijd waarop Avery voor het laatst een traan had gelaten. Dat was toen ze ontdekte dat ze dezelfde genetische aanleg had als haar moeder en zus. Hij staaarde naar zijn bier. Avery was sindsdien sterker dan sterk, maar Bri was in tranen uitgebarsten om de meest onbenulige dingen toen ze zwanger was.

Een willekeurige man was niet in staat om er voor haar te zijn.

Drew wel. En hij zou ervoor zorgen dat het proces van zwan-

ger worden voor haar ook op een fijne manier zou verlopen. Een vreemde kon dat niet garanderen.

Avery was zijn rots in de branding geweest tijdens een jeugd waarin hij veel te vroeg volwassen moest worden. Wat zijn vader hem ook aandeed en hoe moeilijk het ook werd, zij hielp hem zichzelf te verliezen in verzonnen wedstrijden en gekke plannetjes. Ze was een constante in al zijn jeugdherinneringen, vanaf de dag dat ze hem op de lagere school tegen de grond duwde nadat hij haar zus aan het huilen had gemaakt door op een lompe manier te vragen waarom ze Chinese ogen had. En toen, ontzet toen hij ook begon te huilen, had Avery haar hand uitgestoken en gezegd dat ze beste vrienden zouden worden.

Als hij dit zou doen, zou het niet gaan om het stichten van een gezin en een leven met iemand. Het zou erom gaan er te zijn voor zijn beste vriendin zoals zij er altijd voor hem geweest was.

‘Hallo, Drew, ben je er nog?’ Ryan zwaaide met een hand voor zijn gezicht. Zijn broertje keek fronsend naar het borrelglas op de tafel tussen hen in. ‘Je drankje is er.’

Hij had het niet meer nodig, niet met dit plan in zijn hoofd. ‘Ik moet gaan.’

‘Zomaar?’ Avery fronste. ‘Ik weet dat je boos bent, maar je hoeft niet weg te stormen.’

‘Ik storm niet.’ Hij klopte op haar schouder, maar die onschuldige aanraking voelde niet meer zo onschuldig door de wending die zijn gedachten hadden genomen. ‘Ik was vergeten dat ik iets moest doen. Ik spreek je later.’ Als Bri en Ryan er niet bij waren om getuige te zijn en commentaar te leveren.

‘Natuurlijk. Tot straks.’

Hij voelde dat al hun ogen op hem gericht waren toen hij tussen de tafels door naar de deur liep. Hij moest Avery eventjes voorbereiden voordat hij zijn verhaal deed. Ze zou niet gemakkelijk te overtuigen zijn, maar hij was van plan alles uit de kast te halen om haar te laten inzien dat dit de enige logische oplossing was.

Drew zou de spermadonor zijn. Zo simpel was het.